

4/2020

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRA NIČNÍ POVÍDKY

Sam J. Miller
Tvoříme cloud

ČESKÉ POVÍDKY

Alfred Barsch
Simulakrum
Marek Dvořák
Úsvit Soumraku

PUBLICISTIKA

Robert Kostě nec
Invaze z vesmíru
v americkém filmu II

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

Will McIntosh
SprizneneDuse.com

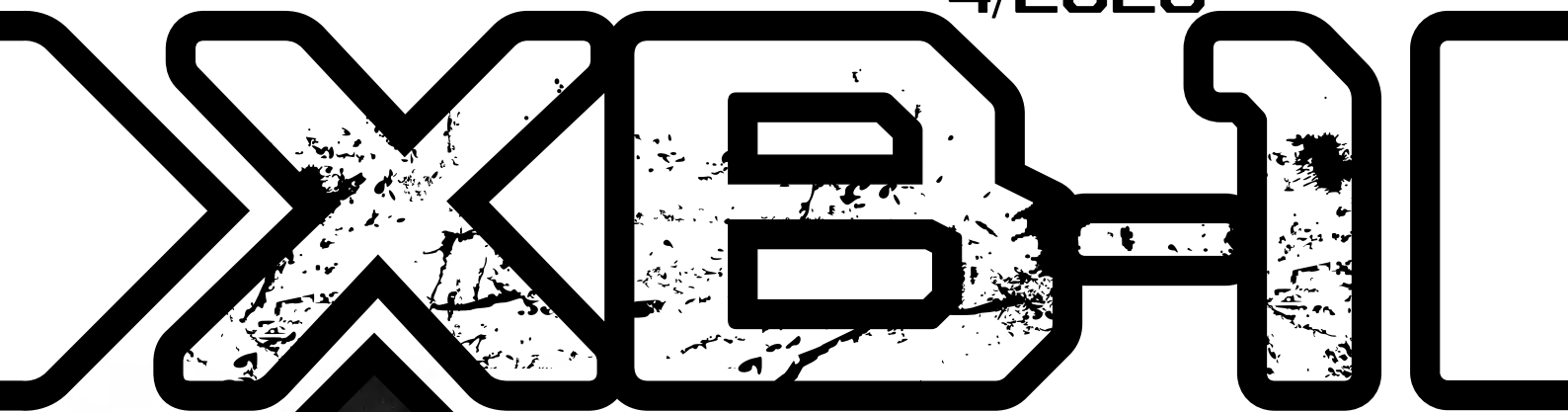
Předplatné XB-1

přímo od nás
a s výhodami

**Celoroční předplatné
999 Kč
+
exkluzivní diář XB-1
na rok 2020**

předplatne@xb1fans.cz

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 4. 2020

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maciej Garbacz

Zahraniční SF

Sam J. Miller: Tvoříme cloud 3

Will McIntosh: SprizneneDuse.com 12

Domácí SF

Alfred Barsch: Simulakrum 28

Marek Dvořák: Úsvit Soumraku 43

Publicistika

Robert Kostěnek: Invaze z vesmíru v americkém filmu II. 60

Fantastická věda

Digitální rozhraní mozku; Káva jako stimulátor;
„Pandemie“ znečištění ovzduší 59

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Fantasy Island; Ježek Sonic;
Birds of Prey (Podivuhodná proměna Harley Quinn);
Cesta za živou vodou; Blíženec; Klapka! 66

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Karel Josef Pleskač: Život na Měsíci;
Miroslav Žamboch: Armáda; Anna Starobiněcová: Člověk Nula;
Veselé a strašidelné povídky z Jávy;
Alejandro Jodorowsky: Kdeže ptáče nejlíp pje;
Crystal Smithová: Krvavý lístek;
Kamila Radová: Mezi dvěma světy;
Světлана Glaserová: Osiánův cestovní kotlík;
Jakub Čwiek: Vlk! Grimm City 1;
Samuel Hornek: Krev budoucnosti; Jan Waishaupt: Třetí etapa;
Arthur Machen: Temnota nepomíjí;
Steven Erikson: Radujme se; Providence; Nové knihy 71

Komiksový boom.

Před třinácti lety vypukl první bratislavský Comics Salón & Anime-SHOW, jeden z prvních conů speciálně zaměřených na komiksy. Postupně se vypracoval na megashow, kam během tří dnů přijde přes deset tisíc lidí, tedy hlavně mládeže. Jako přívěsek tam zůstala i sekce SF literatury.

Proč o tom píšu?

Mnoho let jezdím po školách a knihovnách povídat o sci-fi, o tom jak psát knihy a mnohém dalším, co se sci-fi týká. Zvlášť na základních školách jsem se mnohdy setkával s odmítáním názoru, že je dobře, když si děti čtou komiksy. Marně jsem vysvětloval dotyčným učitelkám, že komiksy mohou být velmi dobrým předstupněm k přechodu dítěte či mladého člověka k literatuře jako takové.

Možná to bylo tím, že ony, právě tak jako já, byly odkojené Mladým hlasatelem, Čtyřlístkem, Ábíčkem, Pionýrem... tedy komiksy pro děti, jež nepovažovaly za nic, co by je spojovalo s literaturou. Komiksy Káji Saudka pro dospělé, vycházející třeba v Mladém světě, mi několikrát označily jako podřadné čtivo nehodné čtenáře (nejsem si jistý, že to nebylo kvůli velmi vlnadným ženám, které v nich vystupovaly). Hlavním jejich argumentem byla většinou nedostatečná literární kvalita komiksů, ale to se často týkalo i SF.

Předesílám, že nešlo o všechny učitele, s nimiž jsem se setkal, ale bylo jich hodně. Nicméně za posledních dvacet let se z popelky - komiksu stal rovnoprávný literární proud, kdy do této svébytné odnože umění byla převedena i vrcholná literární díla. Komiksy se vklínily mezi tištěnou literaturu a film a vyplnily tak mezeru, která mezi nimi je. A odpor vůči nim ve školách znatelně zeslábl.

A je pravda to, co jsem tvrdil už kdysi dávno, že totiž komiksy rozvíjejí čtenářské návyky a časem mnozí jejich milovníci s bujnější fantazií přecházejí k *papírové* literatuře. Řekněme si na rovinu - komiks mi určitým způsobem vizuálně předžvejká příběh, zatímco když si ho čtu v knížce, vytvoří si moje fantazie popisovaný svět pouze podle mého gusta a ten je tak zcela jedinečný. Proto tak miluji šílenou otázku: Co tím autor chtěl říct?

Leč díky komiksům, protože bez nich bychom u nás neměli tolik čtenářů, a to i našeho časopisu.

Vlado Ríša

Johnakovy křtiny

13. února se konal křest *Spojenců českých zemí* Honzy Kotouče v pražském SF knihkupectví Fantasya. Zajímavá byla osoba, která knihu křtila. Byla jí samotná baronka Světlana Andrejevna Kozlova, hlavní plánovačka operací carského Ruska, kterou čtenáři znají ze všech dílů. Jak je u Honzy zvykem, aby nemusel vymýšlet do svých knih jména, používá své kamarády, například nakladatele Roberta Pilcha, kterého prozatím ještě nechal naživu oproti jiným svým kamarádům. U hlavní plánovačky použil jméno své známé, která se kupodivu jmenuje Světlana Andrejevna Kozlova. Vzhledem k postavě, kterou v knize tato dáma je, raději Světlanu předem požádal o svolení, které kupodivu dostal. Kniha se buhvíproč křtila ruskou vodkou.

Sapkowski hlavním hostem Světa knihy

Seriál *Zaklínač* poskytovatele mediálních služeb Netflix zaznamenal po celém světě i přes četné kritické hlasy nebývalý úspěch. Reakce mezinárodního nakladatelství Orbit na sebe nenechala dlouho čekat. Vyprodané kusy všech osmi svazků série hodlá rychle doplnit půlmilionovým nákladem nových knih. To je jistě potěšující zpráva pro polského spisovatele Andrzeje Sapkowského, jenž bude hlavním hostem letošního veletrhu Svět knihy v Praze.

Londýnský knižní veletrh zrušen

Březenový knižní veletrh v Londýně je spolu s největším knižním veletrhem na světě, jenž se koná v říjnu ve Frankfurtu, nejvýznamnější událostí ve světě evropských knižních nakladatelství. Každý rok ho navštíví tisíce příznivců knižního průmyslu, aby se zúčastnili rozmanitých přednášek, prezentací a pořadů sledujících současné trendy. V Londýně vždy proběhnou stovky setkání nakladatelů a redaktorů se zástupci literárních agentur a uzavře se značné množství smluv na vydání nejen překladových knih. Akce se každoročně účastní také zástupci mnoha českých nakladatelství. Letos byl veletrh necelé dva týdny před svým zahájením zrušen kvůli epidemii koronaviru COVID-19 v Evropě.

CONY

Blavicon - Černý úsvit

8. 4. 2020 – 11. 4. 2020

Na Sněmu králů se rozhodlo, kdo povede vojska proti Nilfgaardu. Nad Skellige se stáhly stíny, ale nakonec ostrovy našly nového krále. Nyní vypukla válka, která rozhodne o osudu celého kontinentu. Černý úsvit přichází, Nilfgaard překročil Jarugu a Sever se musí bránit, aby přežil. Obě strany budou bojovat do posledního muže a vítězství se může přiklonit na kteroukoliv stranu. Jisté je jen jedno: až tato válka skončí, svět už nebude jako dřív. Na kterou stranu se přidáš ty?

<https://www.facebook.com/events/2293216754236443/>

Housův mlýn, Pod Holečkovými sady 383, Tábor, Česká republika
blavinfo@blavicon.cz

Slavcon

16. 4. 2020 – 18. 4. 2020

Milí návštěvníci, připravte si plutvy, šnorchle, člny, lode a ponorky, protože tento rok SlavCon čeká chladivá a osviežujúca téma **Na vlnách a pod vlnami**. Na tohtoročnom programe zatiaľ horlivo pracujeme, časom ho nájdete na našej stránke <http://slavcon.sk/> Lístky si môžete kúpiť online <http://www.slavcon.sk/vstupenky>. Tohtoročnou novinkou je zavedenie skupinovej zľavy predpredajového vstupného pre dvojice a štvorice kamarátov, tak neváhajte a priďte si so svojich kamošov so sebou. *Füt, Ilkovičova 2, Bratislava, Slovensko*

Tvoříme cloud (WE ARE THE CLOUD)

S Casem jsme se seznámili, když mi někdo zabouchal na dveře jeho hlavou tak silně, že jsem to zaslechl i s nasazenými sluchátky a gameboyem nastaveným na plné pecky. Hlavou mi duněla smutná hudba z *Mega Mana 2*, když se ozvala rána. Jako by se svět přestal na vteřinu točit. Vypnul jsem konzoli a zavřel ji, cítil jsem, jak mě hřeje v rukách. Schoval jsem si ji pod polštář. V Egan House je třeba pěkné věci schovávat, jinak je někdo ukradne nebo rozbije. I když ta konzole byla stará a rozhrkaná, nic lepšího jsem nevlastnil.

Otevřel jsem dveře. Nějaký hubený rváč tam za triko držel kluka se zakrvácenou tváří.

„Co,“ vypravil jsem ze sebe, a pak: „Co se“, a potom: „Co se sakra“ a pak konečně: „děje?“

Vyštěkl jsem poslední slovo a najednou jsem napnul všechny svaly.

„Sakra, chlape,“ zaklel týpek překvapeně. Zakřičel ze schodů: „Tady ten blbej Goliáš umí mluvit!“ Pustil klukovo tričko a zmizel. V Egan House žije třicet kluků v pěstounské péči čekajících na umístění. Malí drsní kluci, jejichž rodiče jsou za mřížemi, na ulici, po smrti nebo na drogách.

Podíval jsem se na toho kluka, který dostal nakládačku. Tvář mu zhruba v polovině rozděloval pramínek stékající krve, ale rána na čele nebyla skoro vidět. Ze zakrváceného obličeje jasně zářily obrovské oči. Připomínal mi něco, co jsem už někdy viděl, možná v reklamě, filmu nebo ve snu.

„Díky, kámo,“ řekl mi ten kluk. Přejel si dlaní po tváři a pak ji přiložil na vnější stranu mých dveří.

Přikývl jsem. Většinou, když otevřu pusu, abych něco řekl, slova se mi na cestě ven různě překroutí nebo se mezi ně zapletou jiná, a proto moc často nemluví. Když odešel, přičichl jsem si k velkému krvavému otisku ruky. Najednou jsem ho chtěl tak, až mě rozbolela cloudová přípojka. Jako by teď pořádně neseděla v tom malém otvoru, kterým do mého mozkuvého kmene vstupoval optický vodič – v místě, kde byla lebka posazená na páteři. Ta touha byla nebezpečná, snažil jsem se ji ze všech sil potlačovat, ale ve chvíli, kdy jsem poznal Case, mi bylo jasné, že už se udržet nedokážu.

Egan House byl můj dvanáctý skupinový domov. V žádném z nich jsem zatím nikdy nepotkal dítě s modrýma očima. Vždycky jsem předpokládal, že v pěstounské péči nemají bílí chlapečci místo, že jsou zapojení do nějakého jiného, lepšího systému.

* * *

Ten týden, co přišel Case, jsem byl v Egan House půl roku. Co nevidět mi mělo být osmnáct, takže se budu muset postavit na vlastní nohy. Nic na mě nečekalo. Stálo mě hrozně moc sil, abych na to pořád nemyslel. Lepší bylo soustředit se na ty zbývající dny v místnosti jen o krapet širší než moje postel a spoléhat se na svou velikost, díky které mě ostatní nechávali na pokoji. V noci jsem nemohl spát, a tak jsem se snažil myslet na všechno možné, jen ne na svoji budoucnost. Naslouchal jsem zvukům kluků, kteří se snažili být co nejtišší, když brečeli nebo onanovali.

V úterý, den po tom, co mi ten kluk se zkrvavenou tváří nechal na dveřích otisk ruky, přišel znova a zaklepal. Díval

jsem se právě se z okna. To neměl každý. Moje směřovalo na jih a nabízelo mi široký výhled na Bronx. Jak jsem se tak díval ven, představoval jsem si sám sebe jako signál vyslaný přes obecní WiFi – jak prolétám městem, uvolněný ze svého těla, které je potřeba krmit a chránit a o které je nutné se starat. Oproštěný od jeho touhy po dalších tělech. Občas mívám různé vidiny. Vídám věci, o kterých vím, že bych vidět neměl. Bezdrátovým uzlem, ve který se proměnil můj mozek, prolétaly letmé obrazy.

„Hej,“ ozval se ten kluk a zaklepal znova. A z toho, jak jsem se cítil, když jsem zaslechl jeho hlas, jsem věděl, že jsem odsouzený k záhubě.

„Angel Quiñones,“ řekl, když jsem otevřel dveře. „Přezdívaný Sauro, protože vypadáš jako velký brontosaurus.“

Vlastně mi Sauro říkala máma, protože jsem měl rád dinosaury, ale skoro se trefil. „Ano,“ přisvědčil jsem. Ustoupil jsem stranou a on vešel dovnitř.

„Case. Jmenuju se Case. Mám pokračovat s informacemi, které jsem si o tobě nasbíral?“ Když jsem jen dál mlčky zíral do jeho tváře, pokračoval: „Mlčení je souhlas. Z větší části Portorikánc s trochou černé a trochou bílé krve. Jsi tady celou věčnost, nikdo o tobě ale nic neví. Jen že si hledíš svého a nezapojuješ se do žádných šarvátek. A zjevně ani žádné vlastní nezačínáš. A taky že bys dokázal každému rozdrtit lebku jednou rukou.“

Ve tváři se mi objevil nesmělý úsměv, který mě vyděsil.

Když na sobě neměl všechnu tu krev, vypadal jako normální kluk. Ale tvář může klamat a výraz, který jsem viděl u něj, mohl patřit jen dospělému muži. Tak sebejistý, že až skoro šel na nervy, jakoby vytesaný z nějakého světlého kamene. Tvář, kvůli které uprostřed věty zapomenete, co jste chtěli říct.

Pomalu jsem mu vysvětloval: „Ne – neber.“ Dýchat. „Neber moc vážně to říkají co. To, co říkají. Než se naděješ, budeš jedním z bratrů.“

Case se zasmál. „Bratři,“ řekl a přejel si jedním prstem po své strašně světlé paži. „Pochybuju, že by si mě někdo někdy spletl s bratrem.“

„Ne bratři jako černoši. Bratři – nám říkají. Tak nám říkají. Jsme bratři, protože všichni máme stejné rodiče. Protože všichni žádné nemáme.“

Ale proč všechna ta slova? Když se Case usmál, všechna se ztratila.

Natáhl ruku a pohladil mě po temeni. „Jsi záhadný člověk, Sauro. Jaké šílené věci se dějí tam uvnitř?“

Pokrčil jsem rameny. Potlačil jsem nutkání lísat se hlavou k jeho dlani jako kočka. Ignoroval jsem svědění cloudové přípojky, které prudce zesílilo.

Case se zeptal: „Proč si holíš hlavu?“

Protože je to jednodušší.

Protože na rozdíl od většiny dětí se nesnažím skrýt svoji cloudovou přípojku.

Protože jeden kluk, kterého jsem znal o pět domů dříve, měl oholenou hlavu, a když jsem se na něj podíval, cítil jsem nějakou cestu uvnitř. Stejnou, jakou cítím, když se dívám na tebe. Casi.

„To nevím,“ odpověděl jsem.

„Ale vypadá to dobře.“

„Tak možná proto,“ připustil jsem. „A co ty? Co máš... ve složce?“

„Všechno, co už jsi slyšel stokrát. Mladý gay z malého města, kterého pořád všichni mlátili. Odešel jsem do velkého města. Ale městské úřady tvrdí, že nezletilý nemůže rozhodovat sám za sebe. Tak jsem tady. Krmí mě a schovávají mě před deštěm, zatímco plánuju další svůj krok.“

Mladý gay. Nedokážu si představit, že bych o něčem takovém mohl přemýšlet, natož to vyslovit nahlas.

„Kolik let? Máš.“

„Sedmnáct.“ Otočil hlavu a rozhrnul si medově zlaté vlasy, aby odhalil svoji přípojku. „No, nechají tě rozhodovat samostatně, když tím vydělají peníze pro někoho jiného.“

I tohle mě šokovalo. Bílí kluci byli sotvakdy tak chudí, aby si museli vydělávat drobáky za sdílení svojí kapacity v cloudu. Ani ti, kteří opravdu moc chtěli být *dole*. Příliš velké riziko strašlivých problémů. Stačí narazit dost tvrdě do čela postele nebo zárubně a mohli jste si poškodit mozek.

Ale kvůli tomu jsem na něj tak ohromeně nezíral. Bylo to kvůli tomu, co řekl o vydělávání peněz pro někoho jiného. Jako by ze mě cítil ten vztek. Jako by měl svůj vlastní. Chtěl jsem mu říct o tom, co jsem se dozvěděl online. Kolik stovek milionů dolarů utrácí město každý rok za to, aby udrželo desítky tisíc dětí jako já v domech, jako je Egan House. Kolik lidí má práci díky klukům, jako jsme my. Kdyby dali mojí mámě jen čtvrtinu z toho, co utratili za moje udržování v systému, nikdy by o svoje místo nepřišla. Nikdy by nepřišla o mě. Jak my všichni – připojení i nepřipojení – fungujeme jen jako nějaké baterie, které dokonale vysávají obrovské vzdálené stroje, jaké si ani nedokážu představit. Ale já měl teď co dělat sám se sebou, abych se při pohledu na něj nekřenil jako idiot.

Telekomunikační firmy financovaly newyorskou městskou bezdrátovou síť a instalovaly tisíce směrovačů do všech pěti čtvrtí. Bohatí lidé milovali bezdrátové připojení zdarma úplně všude, ale nebyla to služba veřejnosti. Firmy to dělaly proto, že konečně přišly technologie umožňující používat lidský mozek pro zpracování dat, takže manažeři mohli před těmi nejhudšími mávat penězi a říkat jim: *dovolte nám připojit tenhle malý kabel do vašeho mozku, připojit ho k bezdrátovému signálu, použít část nevyužité kapacity vašeho mozku a přeměnit vás na jeden z uzlů široce distribuovaného centra pro zpracování dat.* Samozřejmě, že to fungovalo. Každý obchodní model založený na chudých lidech, kteří z nevědomosti a zoufalství dělají špatná rozhodnutí, vždycky funguje. Zeptejte se v *McDonald's* nebo dealera heroinu, u kterého kupovala moje máma.

Slunce se v jednom okamžiku ztratilo za rozeklanou řadou čínáků. Case řekl: „Dozvěděl jsem se ještě něco. Každou chvíli ti bude osmnáct.“

„Jo.“

„To musí být děsná představa.“

Odfrkl jsem si.

„Říká se, že většina kluků skončí po pěstounské péči na ulici.“

„Většina.“

Na ulici – ta slova jsem cítil jako nože zapichované pod všechny nehty na nohou najednou. Historky, které jsem zaslechl. Umrzlí muži pod mosty, muži podpálení znuděnými spratky, muži znásilnění a zabití policisty.

„Máš nějaký plán?“

„Nemám.“

„Tak se mě drž, chlapče,“ nabídl mi Case tónem falešného filmového gangstera. „Mám plán, do kterého se v pohodě ve-

jdeme oba. Kouříš?“ zeptal se a vysunul dvě cigarety. Nekouřím, ale cigaretu jsem si vzal. Svými prsty se dotkl mých. Chtěl jsem říct *Tohle tady není dovolené*, ale Caseův úsměv mě dokonale odzbrojil.

„Kde je tady někde nějaký slušný obchod s přípojkami? Slyšel jsem, že ty v Bronxu si s hygienou hlavu moc nelámou.“

„V Riverdale,“ odpověděl jsem. „Tam chodím já. Pěkná ordinace. Venku nečeká nikdo, kdo by ti chtěl naložit.“

„Musím si nechat udělat novou primárku,“ vysvětlil mi. „Zajdeme tam zítra.“ Usmál se, abych pochopil, že to není ani tak rozkaz, jako spíš rozhodnutí z jeho strany za nás za oba.

* * *

Moje matka seděla na nástupišti v centru v Burnside, dívala se přes vyvýšené koleje k řadě oken a snažila se zahlédnout něco, co mělo jejímu pohledu zůstat skryto. Byla do svého voyeurismu zabraná tak, že si ani nevšimla, že stojím hned vedle ní – nepříjemně blízko, i když nástupiště bylo pusté. Nevzhlédla, dokud jsem neřekl *mami* španělsky, možná trochu moc nahlas.

„Ach můj bože,“ vydechla a zamávala si před obličejem vlhkým výtiskem *New York Post*. „Dorazila jsem sem s patnáctiminutovým zpožděním a hrozně si to vyčítám, ale nakonec se ukáže, že sem přijdeš ještě později než já!“

„Ahoj,“ pozdravil jsem ji a přidrpl jsem si, abych ji políbil na čelo.

„Nechci, aby se někdy říkalo, že to máš po mně. Já chodím všude pozdě, ale snažila jsem se tě vychovávat líp.“

„Pročpak?“

„Však víš. Abys nedělal všechny ty chyby, které jsem dělala já.“

„Jo, ale jak? Co všechno jsi udělala, abys mě vychovala líp?“

„Venku je děsné vedro,“ prohlásila. „Máte v tom domě klimatizaci?“

„Jen v kanceláři. Tam my nesmíme.“

Scházíme se jednou za měsíc, i když nemá schválené návštěvy bez dozoru. K ní domů nikdy nechodím, protože ten její je tam vždycky, vždycky opilý, vždycky připravený mi během té hodiny připomenout, jak jsem ubohý a hloupý. Jak hrozný bude můj život, jakmile dospěju. Jak mám na vybranou jen mezi ulicí a vězením nebo přetaktováním. A co tam všude se mnou budou dělat. Takže teď se scházíme v metru, jedeme k Brooklynskému mostu a pak zpátky do Burnside.

Jak se ovívá, pohupují se jí tukové záhyby na paži. Máma je ve svém tuku šťastná. Na heroinu bývala vychrtlá; na koks měla spoustu pohybu. Pro ni je obezita nepřehlédnutelným znamením, které hlásá: *UŽ NEJSEM NA NIČEM ZÁVISLÁ*. Ten její ji vykrmuje; tohle z někoho dělá dobrého člověka. Brzdy pískaly, jak ve stanici zastavovala souprava mířící do centra.

„Ááá, přestaň, počkej,“ řekla a otylou rukou mě chytila za nohavici. „Pojedeme až tím dalším. Chci si dokouřit cigaretu.“

Nastoupil jsem do vlaku. Nakonec přišla za mnou, ve spěchu, nervózní, na poslední chvíli.

„Co to do tebe dneska vjelo?“ zeptala se, když se jí konečně podařilo ze dveří vyprostit kabelku. „Jsi kvůli něčemu naštvaný? Nikdy nejsi takhle,“ lusklá prsty, jak se snažila vzpomenout si na slovo *asertivní*. Mně v hlavě naskočilo hned. Ale nechtěl jsem jí napovídat. Nakonec prostě mávla rukou a posadila se. „Ach, ta klimatizace je příjemná.“

„Co José? Jak se má?“

„Fajn, fajn,“ odpověděla a stále se přitom ze zvyku ovívala. Ze stropních rozvodů na nás přitom fičel desetistupňový severák.

„A ty?“

„Fajn.“

„Mami... chtěl jsem se tě na něco zeptat.“

„Na cokoliv, miláčku,“ řekla a rozkmitala noviny ještě rychleji.

„Jednou jsi mi řekla, že všechna ta tvoje špatná rozhodnutí – že by se nic z toho nestalo, kdyby ses prostě pořád nezamilovávala.“

Když jsem s mámou, slova se mi nikdy nepletou. Myslím, že je to proto, že ji tak trochu nenávidím.

„To že jsem řekla?“

„Ano.“

„Divné.“

„Co jsi tím myslela?“

„Kristepane, zlato, já nevím.“ *Post* zpomalil, zastavil se a složil se jí do klína. „Je to hloupé, ale pro muže, kterého miluju, udělám prostě cokoliv. Žena hledající muže, který by zaplnil díru, kterou má uvnitř? Lítám v tom.“

„Jo,“ souhlasil jsem.

Pod námi pomalu ubíhal Bronx. Místa, která vídám celý svůj život. Stejně začazené bloky domů; stejná policejní auta v každém bloku hledající kluky, jako jsem já. Pak jsem si vzpomněl na Case a všechnen můj strach zmizel pod návalem čiré radosti. Zavřel jsem oči radostí ze vzpomínky na něj a zaplavil mě úžasný příval portovaných snímků. Filmové fotografie; módní přehlídky; nevyslovitelné oplzlosti. Tentokrát nebyly rozmazané; nebylo nutné je dál vylepšovat. Přemítal jsem nad tím, co se změnilo. Věděl jsem, že mám otevřenou pusou v idiotském úsměvu, někde ve voze metra směřujícím na jih, ale bylo mi to jedno a stál jsem tam po kolena v řece obrazů, dokud se nadzemní vlak za 161. ulicí neponořil pod povrch.

TVOŘÍME CLOUD, hlásal nápis na dveřích, na pozadí záplavy pestrobarevných teček, mezi kterými přeskakovaly stylizované bezdrátové signály.

Když jsem tam s Casem vstoupil, došlo mi, že jsem to místo asi přechválil, když jsem tvrdil, že je to tam „hezké“. Možná hezčí než ordinace v Lincolnské nemocnici, kam přicházejí lidé pokrytí krví a zvratky, kteří odešli na revers poté, co se zhroutili v křečích na schodišti nějakého obecního domu. Ale i tak. Nebylo to *opravdu* hezké.

Na lavičkách podřimovali vyhladovělí starší lidé páchnoucí výkaly. I když to bylo nechutné, tyhle ordinace se mi líbily. Všechny ty porty v mé hlavě začaly příjemně vrnět. Jako bychom se k něčemu připojili.

„Podívej se na toho chlapa,“ upozornil mě Case a posadil se na lavičku vedle mě. Ukázal na muže, který měl zakloněnou hlavu a z pusy mu vybublával vytrvalý pramínek hlenu, který mu zmáčel košili a odkapával na podlahu.

„Přetaktovaný,“ řekl jsem a zastavil jsem se. Jeho rameno na mém bicepsu bylo příjemné. „Někteří lidé. Prodávají víc, než by měli. Svého mozku.“

Když ho prodáte moc, umístí vás do jednoho ze svých pečovatelských zařízení o uzly, což jsou ponuré pečovatelské domy pro lidi po třicítce s vymletým mozkem a rozklepané seniory přes dvacet. Jakmile se tam jednou dostanete, už pro vás není cesty ven, protože lidé portovaní tak výrazně by už nezvládli ujít ani kratší vzdálenosti nebo poskládat větu, natož získat nějaký smysluplný zaměstnání.

A jestli jsem nechtěl skončit na ulici, byla tohle moje jediná

reálná možnost. Absolvoval jsem různé pracovní pohovory. Ně- které jsem si domluvil sám, jiné mi nachystal systém. Vlastně tam nebyla práce pro nikoho, natož pro zamračeného koktajícího habána, kterého víc než jeden oficiální orgán označil za „pito- mého imbecila“.

„A co on?“ zeptal se Case a ukázal na jiného chlapa, jehož ruce a nohy se chvěly příliš rytmicky a pravidelně na to, aby se mu jen něco zdálo.

„Ponořený v cloudu,“ zhodnotil jsem ho.

Zasmál se. „Myslel jsem, že to dokážou jen retardi.“

„Tak to,“ řekl jsem, „není.“

„Dobře,“ pokračoval, když viděl, že se k tomuhle tématu už nechci vracet.

Hrozně moc se mi chtělo brečet. *Jen retardi*. Část mého já si myslela, že bych se o to mohl s Casem podělit a prozradit mu, co dokážu. Ale samozřejmě, že jsem nemohl. Rychle jsem zamrkal, při každém krátkém zavření očí jsem zahlédl záplavu fotografií zachycených v cloudu.

O deset minut později jsem si všiml, jak se na mě usmívá, možná si uvědomil, že řekl něco nevhodného. Tak moc jsem chtěl, aby mi Case viděl do hlavy. Co jsem zač. Že nejsem im- becil ani retard.

Zahleděli jsme se vzájemně do očí. Naklonil jsem se dopředu. Hrozně moc jsem si přál, aby mě viděl jinak než všichni ostatní. Chtěl jsem mu prozradit, co všechno dovedu. Jak dokážu při- stupovat k datům. Že mám někdy dokonce dojem, že bych ta data dokázal *ovládat*. Jak jsem snil o tom, že tuhle schopnost využiju, abych mohl všechno vypálit. Ale neměl jsem dost sil na to, abych na něco takového pomyslel, natož abych to vyslovil. O některá tajemství se nemůžeš podělit s nikým, i kdybys chtěl sebevíc.

* * *

Vrátil jsem se sám. Case měl ještě nějaké pochůzky. Bolelo to, když jsem si uvědomil, že o něčem v jeho životě vůbec nic nevím. Když jsem zdolával schody, z temnoty přední verandy se ozval hlas.

„Jdeš strašně pozdě,“ řekl Guerra. Zavalitý muž, který to tady vedl: většinu jeho tělesné hmotnosti tvořily chrupavky a knírek. Kradl nám věci, ujídal nám jídlo a bral úplatky od místních dealerů, aby je zbavoval konkurence zvenčí. Věděl jsem, že ve tmě ani nedokáže poznat, že jsem to já.

„Devět,“ řekl jsem. „To není. Hodin.“

Vysrkl zbytek coly brčkem tím nejhlučnějším představitel- ným způsobem. „To je fuk.“

Na stěnách se rozkládaly krajiny Armády spásy. Vzdálené hory a lesy za úsvitu páchnoucí po cigaretovém kouři, čističi koberců a výfukových plynech. Tohle místo vypadalo opravdu smutně, ale já si toho nikdy nevšiml, i když jsem to tady nená- viděl. V obýváku klečel jeden kluk před televizí. Další spal na gauči. V tom příšeří jsem nedokázal rozeznat, jestli jeden z nich není ten, který ublížil Caseovi.

V systému nás bylo opravdu hodně. Mohla by z nás být celá armáda. Proč se všichni navzájem tolik nenávidíme a tolik bo- jíme? Občas mezi dětmi vznikaly přátelské vazby, ale byly divné a stavěly především na osobním prospěchu, takže mohly každým okamžikem zaniknout s tím, jak se měnily náklonnosti a jak se všichni různě stěhovali. Kdyby se všechno násilí mezi námi nasměrovalo ven, možná bychom mohli –

Tím směrem ale hrozilo jen nebezpečí. Vzpomněl jsem si na mámina muže zmračeného během vězeňské vzpoury, který

teď tloustl z odškodného a který mi jednou v opilosti řekl: *Jediná věc, které se člověk bojí víc než jednoho z nás, je celá naše banda*.

Vrátil jsem se do svého pokoje a lehl jsem si na podlahu pod okno. Zavřel jsem oči. A ponořil jsem se.

Do tabulek, skladeb, zrnitých přímých přenosů z bezpeč- nostních kamer, starých filmů a stránek naskenovaných z knih, které už nikde na světě neexistovaly. Prostě to, co právě v tu chvíli přes vás proháněly telekomunikační společnosti.

Ponořit se dokážou jen narušení lidé. Má to něco společného s tím, jak mozek zpracovává řeč. Pokaždé, když jsem to udělal, jsem byl vyděšený. Přesvědčený o tom, že mě uvidí a přijdou si pro mě. Ale tu noc jsem chtěl za každou cenu cokoli, abych tím zaplašil svůj strach.

Zavřel jsem oči a rozplynul jsem se do dat. Promíchal jsem se čím dál rychleji a stáhl jsem se dost daleko na to, abych viděl majestátní tyčící se siluetu Manhattanu s horami dat na Wall Streetu a v centru. Viděl jsem Bronx s občasnými kupič- kami dat. Když jsem to zahlédl, zadržel jsem dech a byl jsem si jistý, že takhle to přede mnou ještě nikdo nikdy neviděl – pe- níze a megabajty v mohutných spirálovitých smyčkách, nevý- slovně nádherných a křehkých. Viděl jsem, kolik peněz by přišlo nazmar, kdyby se ten tok přerušil být na jedinou sekundu, a viděl jsem, kudy všechny ty vadné linky vedou. Ale to jsem nehledal. Hledal jsem Case.

* * *

A pak: Case zaklepal. Jako bych ho přivolal z datového proudu. Jako kdyby záleželo na tom, co chci, i mimo moji hlavu.

„Ahoj, chlape,“ pozdravil mě, když jsem otevřel dveře.

Ustoupil jsem o několik kroků.

Zavřel dveře a posadil se na moji postel. „Ty máš gameboye, že jo? Viděl jsem sluchátka.“ Neodpověděl jsem a on pokračoval: „Sakra, kámo, nesnažím se ti nic ukrást, jasný? Mám svého. Jen jsem chtěl vědět, jestli si se mnou nechceš zahrát.“ Case mi ho ukázal, na rozdíl od mého modrého byl ten jeho červený.

„Jde o to,“ prozradil jsem. „Nemám. Kabel.“

Poplácal si kapsu u kalhot. „To je v pohodě, já ho mám.“

Sedli jsme si na postel zády ke zdi, dotýkali jsme se rameny a hráli *Mega Mana 2*. Útočili na nás zlí roboti a po tuctech umírali.

Dotkl jsem se kabelu jedním prstem. Taková primitivní věc, potřeba fyzického připojení. Case voněl po mýdle, ale ne po tom s jelenem, které jsme dostávali v systému. Napadlo mě, že voní smetanově, ale nebylo to ono. Abych to dokázal popsat, potřeboval bych velkou hromadu úplně nových slov, která mě nikdo nikdy nenaučil.

„To tričko ti fakt sluší,“ řekl mi. „Vypadáš jako kluk z po- silky.“

„To nejsem. Je to jen... co bylo tam. Co tam bylo. V kontej- neru na oblečení. Až potom, co si Guerra vybral všechny dobré věci. Je těžké najít oblečení, které ti padne, když měříš dva metry.“

„Tohle ti ale sedí.“

Uprostřed levelu Skull Mana mi Case řekl: „Někdy mluvíš legračně. Čím to je?“ a mě šokovalo, když mi došlo, že mě to ani trochu nenaštvalo.

„Jde o to. O řeč. Jak se tomu říká, když mají lidi při mluvení problémy.“

„Vada řeči.“